Teatrul cruzimii

O scurta poveste din Lumea Disc
De Terry Pratchett

Copyright © Terry Pratchett 1993

Era o dimineata frumoasă de vară, una din acelea care fac omul fericit că e viu. Şi probabil şi el ar fi fost mai fericit să fie viu. Era de fapt, mort. Era greu să fi fost mai mort fără un antrenament special.

- Ei bine, spuse sergentul Colon (gardă a oraşului Ankh-Morpork, în Veghea de Noapte) consultându-şi carnetul, până acum avem drept cauze ale morţii a) bătut cu cel puţin un instrument bont b)ştrangulat cu un şir de cârnaţi si c) muşcat de cel puţin două animale cu dinţi mari şi ascuţiţi. Ce facem acum Nobby?

- Arestăm suspectul sergent, spuse caporalul Nobbs .....

-Suspect, Nobby?

-El, spuse Nobby înghiontind cadavrul cu piciorul. Eu spun că e foarte suspicios sa fii mort astfel. A şi băut. Il putem aresta pentru că e mort şi dezordonat.

Colon se scărpină în cap. Arestatul cadavrului avea desigur unele avantaje. Dar....

-Cred că, spuse el încet, capitanul Vimes va dori rezolvată povestea asta. Mai bine îl aduci înapoi la Casa de Veghe, Nobby.

-Şi apoi putem mânca noi cârnaţii ? intrebă caporalul Nobbs.

Nu era uşor sa fii poliţist de grad superior în Ankh-Morpork, cel mai mare dintre oraşele Lumii Disc [*].

Probabil că există lumi, medita capitanul Vimes in momentele sale cele mai triste, în care nu există vrăjitori (care fac misterele camerelor inchise comune) sau zombi (cazurile de crimă erau cu adevărat bizare când victima putea fi martorul cheie) şi in care te poţi bizui pe câini că nu o să facă nimic noaptea şi nu o să se plimbe discutând cu lumea. Căpitanul Vimes credea în logică, cam în acelaşi fel în care un om în deşert crede în gheaţă -- adică era ceva de care avea cu adevărat nevoie, dar pur şi simplu asta nu era o lume pentru aşa ceva. Măcar odată, gândea el, ar fi frumos să *rezolv* ceva.

Se uită la cadavrul cu faţa albăstrie de pe lespede şi simţi o licărire de entuziasm. Erau *indicii*. Niciodată până acum nu mai vazuse indicii corespunzătoare.

- Nu ar fi putut fi un hoţ căpitane, spuse sergentul Colon. Pentru că buzunarele îi sunt pline cu bani. Unsprezece dolari.

-N-aş numi asta pline, spuse capitanul Vimes.

- Totul era in pennies si jumătăţi de penny domnule. Sunt uimit că pantalonii au rezistat. Şi am dedus în mod inteligent că a fost un showman domnule. Avea câteva carţi de vizită în buzunar, domnule. 'Chas Slumber, amuzatorul copiilor'.

- Cred că nimeni nu a văzut nimic, nu? spuse Vimes.

- Ei bine domnule, spuse sergentul Colon, i-am spus tânărului poliţist Morcov să găsească nişte martori.

- Ai cerut *caporalului Morcov* să investigheze o crima? De unul singur? spuse Vimes.

Sergentul se scărpina in cap.

- Şi el m-a intrebat pe *mine* dacă ştiu pe cineva foarte bătrân şi foarte bolnav?

Iar pe magica Lume Disc este întotdeauna un martor *garantat* la orice omucidere. Este meseria ei.

Poliţistul Morcov, cel mai tânăr membru al Veghetorilor, cel mai adesea părea oamenilor simplu. Şi aşa şi era. Era incredibil de simplu, dar în acelaşi fel în care o sabie este simplă sau o ambuscadă este simplă. De asemenea, era probabil cel mai liniar gânditor din istoria universului.

Aşteptase lângă patul unui om bătrân căruia îi cam plăcea compania. Acum era timpul să-şi scoată carnetul.

-Acum ştiu că aţi văzut ceva doamnă, spuse el. Eraţi acolo.

-EI BINE, spuse Moartea. TREBUIE SĂ FIU, ŞTII ASTA. DAR ASTA NU SE ÎNTÂMPLĂ DE FIECARE DATĂ.

- Vedeţi doamnă, spuse caporalul Morcov, aşa cum înţeleg eu legea, sunteţi un Accesoriu După Fapt. Sau posibil, Înainte de Fapt.

-TINERE, EU *SUNT* FAPTUL.

- Iar eu sunt un ofiţer al legii, spuse caporalul Morcov. Trebuie să fie o lege, ştiţi si dumneavoastră.

-ADICĂ VREI CA EU SA ....HM...BAG PE CINEVA SUB IARBĂ? SĂ SCAP UN BAN PE CINEVA? SĂ CÂNT CA UN PORUMBEL? NU. NIMENI NU L-A UCIS PE DOMNUL SLUMBER. NU TE POT AJUTA CU ASTA.

- Oh, nu ştiu doamnă, spuse Morcov. Cred că puteţi.

-LA NAIBA.

Moartea îl privi pe Morcov plecând, aplecându-şi capul pe masură ce cobora treptele înguste ale colibei.

-AŞA ACUM, UNDE ERAM....

-Scuzaţi-mă, spuse bătrânul zbârcit din pat. Ştiţi, se intamplă că am 107 ani. Nu am toată ziua la dispoziţie.

-AH, DA, CORECT.

Moartea işi ascuţi coasa. Era prima dată când ajuta poliţia.... Totuşi, fiecare avea ceva de facut.

Caporalul Morcov hoinărea prin oraş. Avea o Teorie. Citise o carte despre Teorii. Adunai la un loc toate indiciile şi obţineai o teorie. Totul trebuia să se potrivească.

Erau cârnaţii. Cineva trebuie să fi cumpărat cârnaţii. Şi mai erau monedele de penny. În mod normal, doar o parte a rasei umane plătea în monezi de un penny.

Intră la un vânzător de cârnaţi. Găsi un grup de copii şi discută o vreme cu ei.

Apoi, cu paşi mărunţi, se intoarse pe alee până la locul unde caporalul Nobbs desenase cu creta pe pavaj conturul cadavrului (colorându-l şi adăugându-i o pipă, un baston, nişte copaci şi nişte tufişuri pe fundal -- oamenii deja îi lăsaseră 7 monezi de-un penny în pălărie). Se uită puţin la grămada de gunoi din capătul îndepărtat şi se aşeză pe un butoi.

- Foarte bine.....puteţi ieşi acum", spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Nu ştiam că mai sunt gnomi pe lumea asta.

Gunoiul foşni. Ieşiră -- omul mic de inălţime cu pălăria roşie, cocoşat şi cu nasul ascuţit şi întors ca un cârlig, femeia micuţă cărând un copil şi mai mic, micuţul poliţist, câinele cu guler plisat în jurul gâtului şi un foarte mic aligator.

Caporalul Morcov stătea şi asculta.

- El ne-a determinat s-o facem, spuse omuleţul. Avea o voce surprinzător de gravă. Obişnuia să ne bată. Chiar şi pe aligator. Asta era tot ce pricepea el, să lovească lucrurile cu beţe. Şi mai obişnuia să ia toţi banii pe care îi aduna

câinele Toby şi se îmbăta. Şi apoi noi am fugit şi el ne-a prins pe alee şi a început s-o bată pe Judy şi pe copil şi a cazut şi -- "

- Cine l-a lovit primul? intrebă Morcov.

- Noi toţi!

- Dar nu foarte tare, spuse Morcov. Sunteţi toţi prea mici. Nu l-aţi omorât voi. Am o teorie foarte convingătoare despre asta. Aşa că m-am dus si m-am mai uitat odată la el. A murit sufocat. Ce e asta?

Ridică un mic disc din piele.

- Este un swozzle, spuse micul poliţist. Îl folosea pentru voci. Spunea că ale noastre nu sunt suficient de nostime.

- Aşa se face! spuse cea numita Judy.

- I se fixase în gât, spuse Morcov. Propun să fugiţi. Cât de departe puteţi.

- Ne-am gândit că am putea porni o co-operativă a oamenilor, spuse gnomul conducător.

- Ştiţi, teatru experimental, teatru de stradă, chestii din astea. Să nu ne lovim unul pe altul cu beţe...

- Faceţi asta pentru *copii*? spuse Morcov.

- El spunea că ar fi un nou fel de divertisment. Spunea că o să prindă.

Morcov se ridică şi aruncă swozzle-ul în gunoi.

- Oamenii nu vor susţine aşa ceva, spuse el. Nu aşa se face.

[*] Care este plată şi se plimbă prin spaţiu pe spatele unei broaşte ţestoase enorme şi de ce nu.....

" Teatrul Cruzimii " a fost iniţial scrisă pentru revista "Bookcase" a lui W. H. Smith. Versiunea extinsă reprodusă mai sus a fost publicată mai târziu în cartea program pentru convenţia OryCon 15.

Această versiune online este disponibilă pe Net prin bunăvoinţa autorului care îşi rezervă toate drepturile asupra povestirii. Cu propriile sale cuvinte: " Nu vreau să o văd nicăieri distribuită tipărită, dar nu mă deranjează sa o descarce oamenii pentru propriul amuzament ".

Tradusa de: Irina